

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 1159/17	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
<i>o.1. Fakty uznane za udowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	K. B.	w dniu 29 września 2017 r. około godziny 17 w W. w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) popchnął E. C. powodując jej upadek, co spowodowało u niej obrażenia ciała w postaci zasinienia na kończynach górnych, zasinienia na kończynach	

		dolnych, bolesność opukową tylnej powierzchni głowy, wstrząśnienie mózgu, bolesność podczas ruchów w prawnym stawie barkowym powodując u E. C. naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. 29 września 2017 r. około godz. 17:00 E. C. przebywała sama w lokalu numer (...) przy ul. (...) w W.. Usłyszała dzwonek do furtki. Myśląc, że to dzwonił jej syn, otworzyła. Tak samo postąpiła, gdy usłyszała dzwonek do drzwi. Okazało się wówczas, że do mieszkania przyszedł jej były mąż K. B.. Mężczyzna powiedział, że przyszedł porozmawiać w sprawie podziału wspólnego majątku byłych małżonków. W wyniku rozmowy w salonie byli małżonkowie ustalili, że będą prowadzili uzgodnienia w sprawie podziału majątku e-mailowo. Następnie osoby udały się do przedpokoju. E. C. otworzyła drzwi, by K. B. mógł wyjść. W tym momencie mężczyzna popchnął ją ręką w klatkę piersiową. W wyniku popchnięcia kobieta upadła na podłogę, pomiędzy drzwiami szafy a stolikiem. Uderzyła głową w ścianę, a upadając obila	<ul style="list-style-type: none"> - zeznania E. C. 204-208, 124-126 - zeznania P. P. 162-163 - zeznania N. B. 163-164 - zeznania P. K. 251 - zeznania M. S. 252 - zeznania K. M. 164-165 -protokół badania 12-14 - informacja Policji 15 - opinia lekarska 16-22 - dokumentacja medyczna pokrzywdzonej 24, 27-29 - kopia notatników służbowych 53-56 - opinia sądowo-psychiatryczna 63-66 - opinia sądowo-psychiatryczna 102 - opinia sądowo-psychiatryczna 109-111 - dokumentacja medyczna oskarżonego 118 - opinia sądowo-psychiatryczna 120-121 - opinia sądowo-psychiatryczna 143-145 - zdjęcie 202-203 - wezwanie i odpowiedź 228, 236, 242, 245,253 - opinia sądowo-lekarska 254-263 		

<p>się o meble. Wstając z podłogi E. C. zauważyła, że K. B. miał w ręku klucze. Kobieta zaczęła głośno wzywać pomocy. Zabrała K. B. klucze. Mężczyzna wyszedł z mieszkania.</p>	<p>- dokumentacja lekarska pokrzywdzonej</p> <p>- opinia sądowo-psychologiczna</p> <p>- wyjaśnienia oskarżonego w części</p>	<p>58, 123</p> <p>178-179</p> <p>226</p>	
<p>2. Tego samego dnia w lokalu usytuowanym na przeciwko mieszkania zajmowanego przez E. C. trwały prace mające na celu usunięcie awarii grzejników. W lokalu tym działała pracownia architektoniczna. Do lokalu tego przyszedł sąsiad E. C. z niższego piętra P. P.. Drzwi do tego lokalu były otwarte. W czasie pobytu w tym lokalu usłyszał krzyki, wezwania o pomoc. Wybiegł i zobaczył E. C. leżącą na podłodze i nachylnego nad nią K. B.. Osoby te były w mieszkaniu, do którego drzwi były otwarte. Pokrzywdzona krzyczała i płakała. Zapytał oskarżonego co robi, ale on po prostu wyszedł. P. P. namawiał E. C., aby wezwała Policję.</p>	<p>- zeznania E. P. w części</p> <p>- informacja z Krajowego Rejestru Karnego</p>		
<p>3. Tego samego dnia o tej samej porze w pracowni architektonicznej była obecna N. B.. Drzwi do tego lokalu były otwarte w związku z usuwaniem skutków awarii. Kobieta usłyszała krzyki dobiegające z klatki schodowej. Gdy wybiegła na klatkę, zobaczyła mężczyznę, którym szybkim krokiem oddalił się schodami. Na</p>			

miejscu była zapłakana E. C.. Przed nią na klatkę wyszedł P. P.. N. B. zaproponowała wezwanie Policji.

4. E. C. wezwała Policję. Na miejsce przybył patrol w składzie (...). Pokrzywdzona odmówiła wezwania pogotowia ratunkowego.

Powiedziała, że została przez byłego męża odepchnięta i upadła. Kobieta była bardzo zdenerwowana.

5. E. C. zadzwoniła do swojej koleżanki K. M., aby pomogła jej udać się do lekarza. Kręciło się jej w głowie i źle się czuła. Bolała ją głowa, wymiotowała. Kobietom nie udało się jednak tego wieczora znaleźć lekarza, który mógł dokonać obdukcji.

6. 30 września 2017 r. specjalista medycyny sądowej L. O., w wyniku badania, stwierdził u E. C. zasinienia na kończynach górnych, zasinienia na kończynach dolnych, bolesność opukową tylnej powierzchni głowy oraz bolesność podczas ruchów w prawnym stawie barkowym.

7. E. C. korzystała z pomocy lekarza neurologa, który rozpoznał u niej stan po wstrząśnieniu mózgu. Pokrzywdzona korzystała

<p>nadto z pomocy psychologicznej.</p> <p>8. Obrażenia rozpoznane u E. C. skutkowały rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni.</p> <p>9. Pomiędzy E. C. a K. B. toczy się spór dotyczący lokalu numer (...) przy ul. (...).</p> <p>10. K. B. ma wykształcenie wyższe, pracuje w biurze pośrednictwa nieruchomości. Jest właścicielem mieszkania, które wynajmuje. Płaci alimenty na syna.</p> <p>11. U oskarżonego nie rozpoznano choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. U K. B. rozpoznano zaburzenia adaptacyjne w wywiadzie. Ten stan nie zniósł ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynu ani zdolności pokierowania swoim postępowaniem.</p> <p>12. Oskarżony jest osobą niekaraną.</p>			
<p><i>o.1. Fakty uznane za nieudowodnione</i></p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.</p>	<p>K. B.</p>	<p>w dniu 29 września 2017 r. około godziny 17 w</p>	

		<p>W. w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) popchnął E. C. powodując jej upadek, co spowodowało u niej obrażenia ciała w postaci zasinienia na kończynach górnych, zasinienia na kończynach dolnych, bolesność opukową tylnej powierzchni głowy, wstrząśnienie mózgu, bolesność podczas ruchów w prawnym stawie barkowym powodując u E. C. naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>- agresywne zachowanie E. C. w stosunku do K. B. w czasie rozmowy po przyjsciu mężczyzny do lokalu przy ul. (...).</p> <p>- zaatakowanie przez E. C. oskarzonego, po tym, jak ten wychodząc z mieszkania zabrał klucze i otworzył zamek w drzwiach. E. C. miała ugryźć oskarzonego w rękę, na skutek czego wypuścił on klucze, otworzył drzwi i wyszedł. Na klatce schodowej nie było nikogo widać. Następnie oskarżony widział mężczyznę zajmującego się awariami w spółdzielni, który coś do niego mówił. Ślady po ugryzieniu</p>	<p>- wyjaśnienia oskarżonego w większości</p> <p>- zeznania E. P. w części</p>	<p>123-124,</p> <p>275-276</p> <p>178-179</p>	

oskarżony miał mieć przez 3-4 dni.			
2. OCena DOWOdów			
o.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1 1.1.2-1.1.3 1.1.4 1.1.5 1.1.6-1.1.7 1.1.8 1.1.9 1.1.10 1.1.11 1.1.12	zeznania E. C. opinia sądowo-psychologiczna zeznania P. P. zeznania N. B. zeznania P. K. zeznania M. S. kopia notatników zeznania K. M. dokumentacja medyczna pokrzywdzonej opinia biegłego zeznania pokrzywdzonej, zeznania E. P., wyjaśnienia oskarżonego, wniosek oskarżonego do E. C. wyjaśnienia oskarżonego opinia sądowo-psychiatryczna dokumentacja medyczna oskarżonego Informacja z K.	Oceniając zeznania pokrzywdzonej uwadze Sądu nie uszła okoliczność istnienia głębokiego konfliktu pomiędzy nią a jej byłym mężem, koncentrującego się głównie na kwestii wspólnego majątku, korzystania z niego lub podziału. Uwadze Sądu nie uszła także przesada pokrzywdzonej w opisie następstw popchnięcia jej i upadku, zwłaszcza w sferze zdrowia psychicznego. Obserwacja zachowania E. C. na rozprawie pozwoliła Sądowi na ustalenie, że żywi ona głęboką niechęć wobec byłego męża. Pomimo tych okoliczności Sąd nie znalazł powodów, aby odmówić wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej. O prawdziwości tych depozycji świadczy spójność zeznań E. C., która dwukrotnie opisała przebieg zdarzenia, zachowując zgodność swojej relacji. Zeznania te pozostają nadto zgodne, co do zasady, z relacją, jaką	

pokrzywdzona przekazała świadkom P. P., N. B., K. M. oraz funkcjonariuszom Policji przybyłym na miejsce. Relacja E. C., złożona przed Sądem, pozostaje także, co do istotnych elementów, zgodna z zapisami umieszczonymi w jej dokumentacji medycznej sporządzonej po zdarzeniu, a dotyczącymi opisu zdarzenia. Występujące w tym zakresie różnice (np. co do utraty lub nie świadomości, zabrania kluczy przed popchnięciem czy po nim), zdaniem Sądu, wynikają z niepamięci świadków co do usłyszanej relacji. Z kolei w odniesieniu do dokumentacji medycznej podnieść należy, iż zawiera ona jedynie skrótowy opis relacji pacjentki, w takiej postaci, w jakiej uznał ją za niezbędną dla potrzeb medycznych sporządzający ją lekarz. Dopiero zestawienie całości tych dokumentów i zeznań świadków z relacją pokrzywdzonej pozwala na uznanie, iż dowody te pozostają ze sobą, co do istotnych okoliczności, w zgodzie. Relacja E. C. znajduje potwierdzenie również w wynikach badania jej ciała przeprowadzonego 30 września 2017 r. przez specjalistę medycyny ratunkowej, który uznał, że do powstania ujawnionych obrażeń mogło dojść w warunkach

i czasie podanym przez pokrzywdzoną. Tożsame stanowisko zajął biegły dopuszczony do wydania opinii przez Sąd. W końcu Sąd, uznając zeznania pokrzywdzonej za wiarygodne, miał na uwadze wnioski opinii sądowo-psychologicznej. Uczestniczący w przesłuchaniu E. C. biegły T. G. uznał, iż brak było u niej klinicznych objawów dysfunkcji procesów przetwarzania informacji, tym także procesów percepcyjnych i pamięciowych. W jej zeznaniach brak było wskaźników zaburzeń procesów myślowych. Opinia biegłego jest niesprzeczna, a biegły udzielił odpowiedzi na pytania Sądu. Opinia nie wymaga tym samym uzupełnienia, zwłaszcza o badanie pokrzywdzonej. Skoro bowiem sam biegły psycholog uznał, iż badanie to nie było niezbędne do wydania opinii, a wystarczające w tym zakresie były dowody zgromadzone w aktach, zwłaszcza dokumentacja medyczna E. C., to zdaniem Sądu brak jest podstaw do podważania stanowiska autora opinii. To biegły, jako osoba posiadająca wiedzę z zakresu psychologii, jest kompetentny do oceny, czy zachodziła konieczność poddania pokrzywdzonej badaniu.

Zeznania świadków Sąd uznał za wiarygodne w całości. Depozycje te są, co do istotnych okoliczności, zgodne z wersją pokrzywdzonej, a sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego. Różnice w tym zakresie (np. w zeznaniu P. P. co do udzielenia pomocy w podniesieniu pokrzywdzonej z podłogi) wynikają z niepamięci przesłuchanych osób (sam świadek podkreślił, „O ile pamiętam”). Osoby te nie widziały popchnięcia i upadku, ale usłyszały od pokrzywdzonej relację, która pozostaje w zgodzie z zeznaniami E. C.. Z ich zeznań wynika, iż pokrzywdzona nie chciała od razu wezwać Policji, zaproponowali to jej, co z kolei stanowi zaprzeczenie wersji oskarżonego o zamierzonej zemście na nim ze strony E. C.. Świadczy, jako osoby obce dla stron, nie miały powodu, aby zeznać nieprawdę, sprzyjać jednej ze stron. Podkreślenia wymaga, iż świadkowie znaleźli się na miejscu w bardzo krótkim czasie, wcześniej usłyszeli wezwanie pomocy. Widzieli na miejscu oskarżonego.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania policjantów. Depozycje te nie są jednak zbyt szczegółowe, a świadek M. S. prawie

nie pamiętał przebiegu interwencji. Z dowodów tych wynika jednak, że pokrzywdzona przekazała funkcjonariuszom relację z przebiegu zdarzenia zgodną z jej zeznaniami, a jej zachowanie było adekwatne do opisanych okoliczności. Świadkowie, jak osoby obce dla stron, nie miały powodu, aby zeznać nieprawdę. Wykonywali na miejscu czynności służbowe.

Świadek, będąca przyjaciółką pokrzywdzonej, nie była na miejscu zdarzenia, ani w jego czasie, ani krótko po nim. Usłyszała jednak relacją E. C. o przebiegu zdarzenia, zgodną z późniejszymi zeznaniami pokrzywdzonej i pozostałych osób, które były na miejscu. Świadek widziała nadto obrażenia na ciele pokrzywdzonej, których obecność znalazła potwierdzenie w wynikach jej badania przez lekarza. Wskazana zgodność pozwoliła Sądowi na uznanie zeznań świadka za wiarygodne w całości, pomimo więzi łączącej świadka z pokrzywdzoną.

Sąd nie znalazł żadnego powodu, aby zakwestionować autentyczność dokumentacji dotyczącej stanu zdrowia pokrzywdzonej, zarówno dołączonej do aktu oskarżenia, jak i pozyskanej przez Sąd.

Żadna ze stron nie kwestionowała tych dowodów. Pozwoliły one Sądowi na ustalenie rodzaju obrażeń, jakie doznała E. C., która wiarygodnie przy tym wyjaśniła powody poddania się badaniu trzy dni po zdarzeniu, a nie w dniu zdarzenia. Na podstawie tej dokumentacji Sąd ustalił nadto, iż na skutek obrażeń spowodowanych przez oskarżonego E. C. korzystała z pomocy lekarza neurologa oraz psychologa.

Ustalając zakres skutków dla zdrowia pokrzywdzonej, jakie spowodowało zachowanie oskarżonego, Sąd oparł się na opinii biegłego A. Z.. Biegły ten, opierając się na dokumentacji medycznej oraz pozostałych dowodach z akt sprawy, uznał, iż stwierdzone u pokrzywdzonej obrażenia mogły powstać w czasie i w okolicznościach przez nią podanych, powodując u niej rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni. Stanowisko biegłego zaprzecza tym samym twierdzeniu oskarżonego, iż obrażenia te nie mogły powstać w miejscu i okolicznościach opisanych przez pokrzywdzoną, że było to niemożliwe, na co miało wskazywać także zdjęcie przedpokoju. Opinia biegłego, zarówno pisemna, jak i ustna, była jasna, pełna,

niesprzeczna, a biegły udzielił odpowiedzi na pytania Sądu i stron.

Dowody zgromadzone w sprawie jednoznacznie wskazują na istnienie pomiędzy stronami konfliktu dotyczącego mieszkania przy ul. (...), stanowiącego wspólną własność stron, a zajmowanego wyłącznie przez E. C.. Oskarżony podejmował przy tym próby rozwiązania tego problemu, do czego nie doszło. Powyższe wynika z jego wyjaśnień, uznanych za prawdziwe w tej części przez Sąd, zeznań jego konkubiny oraz dołączonych dokumentów. Zdaniem jednak Sądu, okoliczność istnienia sporu nie świadczy o tym, że pokrzywdzona bezpodstawnie pomówiła oskarżonego o zachowanie, którego się nie dopuścił, o czym Sąd szerzej się wypowie w dalszej części.

Sąd uznał za prawdziwe wyjaśnienia oskarżonego w części do tyczącej jego stanu zawodowego, majątkowego i rodzinnego.

Za w pełni prawidłową Sąd uznał opinię sądowo-psychiatryczną dotyczącą oskarżonego. Opinię tę sporządziły dwie biegłe sądowe, a sam dowód oznacza się jasnością, pełnością i

		<p>niesprzecznością. Biegłe sporządziły opinię po przeprowadzeniu badania oskarżonego i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną. Ten ostatni dowód nie wzbudził wątpliwości Sądu, nie był też kwestionowany przez żadną ze stron.</p> <p>Informacja z K. została sporządzona przez uprawniony do tego organ.</p>	
	<p><i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.	<p>Wyjaśnienia oskarżonego w większości zeznania E. P.</p> <p>wydruki sms i nagranie na płycie</p> <p>postanowienie o umorzeniu postępowania</p>	<p>Sąd, poza częścią dotyczącą istnienia konfliktu z byłą żoną oraz dobrowolnego otwarcia przez nią furtki i drzwi do mieszkania, uznał wyjaśnienia oskarżonego za nieprawdziwe. Stanowisko to jest następstwem sprzeczności wyjaśnień z pozostałym materiałem dowodowym (poza zeznaniami obecnej konkubiny oskarżonego). W szczególności nieprawdziwe jest twierdzenie o tym, że to pokrzywdzona zaatakowała oskarżonego, ugryzła go w rękę. Zaprzeczyła temu E. C..</p>	

Taka okoliczność nie znajduje potwierdzenia w zeznaniach innych osób, które w kilka sekund po upadku pokrzywdzonej były na miejscu zdarzenia. Żadna z tych osób nie zauważyła, aby to oskarżony doznał jakiś obrażeń. Sam też oskarżony nie podniósł tego wobec świadka, pomimo, że został przez P. P. zapytany o to, co robił. Brak jest też jakiegokolwiek dokumentacji medycznej, która wskazywałaby na doznanie obrażeń lub innego dowodu (np. zdjęcia) na tę okoliczność, pomimo, iż uraz miał być widoczny przez kilka dni. Podobnie nieprawdziwe jest stanowisko, iż fizycznie niemożliwe było, aby zdarzenie miało taki przebieg, jak opisała to pokrzywdzona z uwagi na wielkość pomieszczenia i usytuowanie w nim mebli. Ani zdjęcie pomieszczenia ani żaden inny dowód nie wykluczyły tego, że pokrzywdzona nie mogła upaść w miejscu przez nią wskazanym ani, że nie mogła doznać obrażeń, jakie u niej stwierdzono. Z opinii biegłego lekarza (a także ze stanowiska lekarza, który zbadał E. C.), płynie wniosek całkowicie sprzeczny z tym twierdzeniem. W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego nie miały istotnego znaczenia w sprawie bowiem dotyczyły relacji z byłą żoną, podejmowania

prób podziału majątku, przyczyn rozpadu małżeństwa. Podkreślenia wymaga, iż Sąd wziął pod uwagę istnienie konfliktu pomiędzy były małżonkami i bardzo złe relacje pomiędzy nimi, ale pomimo tego nie stwierdził, aby zeznania E. C. stanowiły pomówienia, element zemsty z jej strony na byłym małżonku.

Zeznania świadka, w zakresie ugryzienia oskarżonego przez E. C., nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym (poza wyjaśnieniami oskarżonego). Świadek nie była na miejscu zdarzenia, zna je jedynie z relacji oskarżonego. E. C. zaprzeczyła, aby ugryzła oskarżonego. Podobnie pozostałe osoby, które krótko po zdarzeniu znalazły się na miejscu, nie wskazały, aby oskarżony skarżył się na ugryzienie lub też aby jego zachowanie wskazywało na doznanie obrażenia ręki. W sprawie brak jest innych dowodów, w szczególności badania lekarskiego, w tym zakresie. Nawet jeśli świadek widziała obrażenia ręki u oskarżonego, to nie mogły one powstać w okolicznościach podanych świadkowi przez K. B.. W pozostałym zakresie świadek podała opis zdarzenia zgodny z wyjaśnieniami

		<p>oskarżonego. Taką bowiem relację usłyszała od oskarżonego. Relacja ta nie znajduje jednak potwierdzenia w materiale dowodowym.</p> <p>Pozostałe dowody, złożone przez obrońcę, nie dotyczy analizowanego w sprawie zdarzenia. Z uwagi na powyższe nie mogły one mieć znaczenia w sprawie, ani podważać wiarygodności pokrzywdzonej.</p> <p>Z tych samych co wyżej powodów Sąd nie czynił ustaleń faktycznych na podstawie, złożonego przez pełnomocnika, postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli z 29 sierpnia 2019 r. o umorzeniu postępowania przeciwko E. C. o czyn z art. 107 k.w.</p>	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		K. B.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Przepis art. 157 § 2 k.k. określa odpowiedzialność za naruszenie czynności			

narządów ciała lub rozstrój zdrowia trwające nie dłużej niż 7 dni. Odpowiedzialność za to przestępstwo „można przypisać tylko tej osobie, która swoim działaniem lub zaniechaniem spowodowała konkretne obrażenia powodujące naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż siedem dni” (wyrok SA w Warszawie z 12 maja 2014 r., II AKa 105/14). Analizowane przestępstwo jest skutkowym występkiem, który może być popełniony tylko umyślnie, zarówno z zamiarem bezpośrednim, jaki i z zamiarem ewentualnym. Postać naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia nie musi być sprecyzowana w świadomości sprawcy. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, iż K. B. popychając, a na skutek tego powodując upadek E. C. spowodował u niej obrażenia ciała w postaci zasinienia na kończynach górnych, zasinienia na kończynach dolnych, bolesność opukową tylnej powierzchni głowy, wstrząśnienie mózgu, bolesność podczas ruchów w prawnym stawie barkowym. Stroną atakującą był w czasie

zdarzenia wyłącznie oskarżony. Pokrzywdzona została przez niego zaatakowana dlatego, żeby mógł zabrać bez przeszkód klucze, co umożliwiłoby mu korzystanie z mieszkania. Oskarżony działał z zamiarem umyślnym, ewentualnym. Nie chciał, ale godził się na to, iż odpychając pokrzywdzoną i powodując jej upadek spowoduje obrażenia jej ciała, zwłaszcza, że do zdarzenia doszło w niewielkim, umeblowanym pomieszczeniu. W wyniku jego działania doszło do naruszenia czynności ciała pokrzywdzonej trwającego nie dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. Zachowanie oskarżonego wyczerpało wszystkie znamiona czynu zabronionego określonego w powołanym przepisie ustawy karnej.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	nie dotyczy	nie dotyczy
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
nie dotyczy			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	I.	K. B.

<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>	
<p>W ocenie Sądu, w sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki stosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Przepięstwo zarzucane oskarżonemu zagrożone jest karą nieprzekraczającą 5 lata pozbawienia wolności. Wina (w zamiarze ewentualnym) oraz społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Sąd uznał stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego za nieznaczny z uwagi na to, iż skutki dla zdrowia pokrzywdzonej nie były znaczne (z pewnością przy tym nie tak duże, jak starała się do przedstawić pokrzywdzona). Do zdarzenia doszło w ramach, prowadzonego przez obie strony, konfliktu. Oskarżony wybrał jednak całkowicie niedopuszczalną drogę rozwiązania tego sporu, dążąc do zabrania kluczy do mieszkania, aby w ten sposób zapewnić sobie możliwość korzystania z lokalu. Nie chciał wyrządzić uszczerbku dla zdrowia pokrzywdzonej, ale godził się z możliwością naruszenia tego dobra. Pomimo nieprzyznania</p>	

się oskarżonego do popełnienia czynu, okoliczności jego popełnienia nie wzbudziły wątpliwości Sądu. K. B., zarówno w czasie popełnienia czynu, jak i w czasie orzekania, był osobą niekaraną. Zachodzi wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna. Jego niekaralność, właściwości oraz warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia (pracuje, łoży na utrzymanie syna) wskazują, że popełnienie przestępstwa miało charakter incydentalny. Oskarżony nie zaplanował jego popełnienia w związku z przybyciem do mieszkania zajmowanego przez pokrzywdzoną. Jak wyjaśnił, dążył do zawarcia z nią porozumienia. Pomimo, że godził się na spowodowanie uszkodzeń ciała popychając pokrzywdzoną, to okoliczności sprawy oraz właściwości oskarżonego wskazują, że nie popełni on przestępstwa w przyszłości. Oprócz zarzuczonego i przypisanego mu niniejszym wyrokiem czynu, oskarżony prowadzi tryb życia niegodzący w normy prawnokarne, wobec czego uprawnionym wydaje się być twierdzenie, że oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego.

#	3.4. Umorzenie postępowania	nie dotyczy	nie dotyczy
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
nie dotyczy			
#	3.5. Uniewinnienie	nie dotyczy	nie dotyczy
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
nie dotyczy			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. B.		II.	Celem zweryfikowania prognozy kryminologicznej Sąd orzekł wobec oskarżonego okres próby 1 rok (art. 67 § 1 k.k.). W ocenie Sądu, okres ten będzie wystarczający do osiągnięcia celów postępowania karnego, a oskarżony dodatkowo poniesie dolegliwość w postaci konieczności zapłaty nawiązki na rzecz

			oskarżycielki prywatnej E. C. w kwocie 1000 zł (art. 67 § 3 k.k.). W ocenie Sądu, nawiązka w tej wysokości jest adekwatna do stopnia naruszenia dobra prawnego pokrzywdzonej w postaci jej zdrowia i stanowi naturalną niejako konsekwencję czynu oskarżonego, w tym wyrządzenie nim nie tylko szkody na zdrowiu E. C., ale także zabranie jej poczucia bezpieczeństwa. Nie winno budzić żadnych wątpliwości, że warunkowe umorzenie jest dla oskarżonego pewnego rodzaju dobrodziejstwem, jednakże w ocenie Sądu, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, instytucja ta winna w stosunku do niego znaleźć zastosowanie.
5.	<i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy
<i>1.6. inne zagadnienia</i>			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym			

<p>do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>Na podstawie art. 628 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej E. C. kwotę 1728 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia przez nią w sprawie jednego pełnomocnika. Zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 1 w zw. z ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, stawka pełnomocnika oskarżyciela prywatnego przed sądem rejonowym w postępowaniu szczególnym wynosi 720 zł. Zgodnie zaś z § 17 pkt 1 tego aktu w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, stawka minimalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%. W sprawie rozprawa odbyła się na 8 terminach, w których uczestniczył pełnomocnik oskarżycielki.</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	

IV	<p>Na podstawie art. 628 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.256,94 zł tytułem zwrotu wydatków, w tym kwotę 60 złotych tytułem opłaty. Opłatę ustalono zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Na kwotę wydatków złożyły się, oprócz ryczałtów za doręczenia i informacje z Krajowego Rejestru Karnego, wydatki z tytułu wynagrodzenia biegłych: psychiatrów, psychologa oraz chirurga za sporządzone opinie. W ocenie Sądu, obowiązek poniesienia tych wydatków nie spowoduje istotnego uszczerbku dla oskarżonego i jego najbliższych. Podkreślenia wymaga, iż istotną część tych wydatków stanowi wynagrodzenie biegłego psychologa, który to dowód został dopuszczony przez Sąd na wniosek obrońcy. Zdaniem Sądu ani sytuacja rodzinna ani majątkowa oskarżonego nie uzasadniają zwolnienia go od obowiązku pokrycia wydatków.</p>	
6. 1Podpis		